

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.761/2013/3.szám

A Kúria a személyesen eljáró felperesnek a jogtanácsos által képviselt Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 22.M.3041/2012. szám alatt indított - mely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a Wendlerné dr. Pirigyi Katalin ügyvéd által képviselt Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal beavatkozott - a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. szeptember 16-án kelt 22.M.3041/2012/23. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperesi beavatkozó által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.M.3041/2012/23. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2011. december 8-án kelt határozatával elutasította a felperes rehabilitációs járadék iránti igénybejelentését, mert az NRSZH elsőfokú szakértői bizottságának szakhatósági állásfoglalása szerint az össz-szervezeti egészségkárosodása 30%, ami nem éri el a rehabilitációs járadékról szóló 2007. évi LXXXIV. törvény 3. § (1) bekezdés a) pontjában írt legalább 50%-os mértéket.

Az elsőfokú határozatot a másodfokú társadalombiztosítási szerv helybenhagyta, mert a felperes össz-szervezeti egészségkárosodását 2011. október 24-től fennállóan az NRSZH másodfokú orvosi bizottsága is csak 36%-ban tartotta megállapíthatónak.

A munkaügyi bíróság a másodfokú határozatot az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte. A bíróság a perben kirendelt ISZKI B.-i Orvosszakértői Intézet szakvéleménye és az alperes, valamint a beavatkozó indítványára kirendelt Egészségügyi Tudományos Tanács Egészségügyi Területen Működő Igazságügyi Szakértői Testület (ETT ISZT) szakvéleménye alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes össz-szervezeti egészségkárosodása a társadalombiztosítási határozatok meghozatalakor meghaladta az 50%-os mértéket, ezért azt az alperesnek az új eljárás során tényként kell figyelembe vennie.

A jogerős ítélet ellen a beavatkozó élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását kérte a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 23. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 136/B. §-a és 182. § (3) bekezdése megsértésére hivatkozva.

A beavatkozó előadta, hogy nem vitatja, hogy a felperesnek - a 2012. október 31-én lefolytatott vizsgálatokkal alátámasztottan a másodfokú társadalombiztosítási határozat meghozatala utáni időponttól 53%-os pszichés károsodása áll fenn, az 50%-ot elérő egészségkárosodás azonban a határozatok meghozatalakor még nem állt fenn. Hivatkozott arra, hogy az utólagos állapotrosszabbodás - az egységes ítélkezési gyakorlat szerint - a határozatokat nem teszi jogszabálysértővé. Az igazságügyi szakértőnek a másodfokú vizsgálat időpontjában fennálló tünetek és bemutatott leletek alapján kell véleményeznie az egészségkárosodást, a perben eljáró szakértők azonban a 2012. október 31-én lefolytatott vizsgálatok eredményeinek ismeretében állapították meg a magasabb mértékű egészségkárosodás fennállását.

A beavatkozó hivatkozott arra is, hogy a közigazgatási eljárásban beszerzett szakhatósági állásfoglalások és a perben beszerzett szakvélemények között ellentmondás volt, amelyet a bíróságnak a Pp. 182. § (3) bekezdése alapján a szakértő nyilatkoztatásával, illetve a szakvélemény írásbeli kiegészítésével kell feloldania. A munkaügyi bíróság a beavatkozó szakmai érvekkel alátámasztott és indokolt álláspontját, amellyel a felperes pszichés és mozgásszervi károsodása részkárosító hatását a perben eljáró szakértőknél alacsonyabb mértékben tartotta megállapíthatónak, figyelmen kívül hagyta, az orvosszakmai kérdésekben megfelelő szakértelem hiányában, az ellentmondások tisztázása nélkül megalapozott döntést nem hozhatott.

A felperes és az alperes felülvizsgálati kérelmet, felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Kúria - a Pp. 182. § (3) bekezdése alkalmazása kapcsán - korábban számos határozatában rámutatott arra, hogy a Pp. szakértői bizonyítást szabályozó rendelkezései abban az esetben teszik lehetővé, egyben a bíróság kötelezettségévé további szakértői bizonyítás elrendelését, ha a szakvélemény aggályos: homályos, hiányos, önmagával vagy más szakértő véleményével, illetve a bizonyított tényekkel ellentétben állónak látszik, vagy helyességéhez egyébként nyomatékos kétség fér.

A peradatok szerint a perben elsőként eljáró szakértő a felperes össz-szervezeti egészségkárosodását 50%-ban állapította meg. A szakvéleményből egyértelműen kitűnik, hogy a szakértő - igazságügyi elmeorvos szakértő bevonásával - a felperes pszichiátriai megbetegedése részkárosító hatását már az elsőfokú társadalombiztosítási határozat meghozatala előtt is fennállónak értékelte 53%-ban, a mozgásszervi betegségét pedig - az NRSZH bizottságokkal azonosan - 15%-ban (6. sz. irat 12. old.); a szakértő részletes indokát adta az NRSZH másodfokú bizottsági véleményétől való eltérésnek. Az ETT ISZT a felperes pszichés megbetegedését - a szakvélemény indokolásából megállapíthatóan - annak mértéke és időpontja meghatározását illetően is a perben korábban eljáró szakértővel értett egyet (17. sz. irat 6. old.) és a mozgásszervi megbetegedés általa véleményezett alacsonyabb (8%-os) részkárosító hatásával együtt is 57%-ban véleményezte a felperes össz-szervezeti egészségkárosodását.

A fentiek alapján a bíróság nem sértette meg a Pp. 182. § (3) bekezdését azzal, hogy a perben rendelkezésre álló, a felperes 50%-ot meghaladó mértékű egészségkárosodását egybehangzóan megállapító szakvéleményeket elfogadta ítélezése alapjául. A perben eljáró szakértők az NRSZH bizottsági véleményektől való eltérést megindokolták, a szakvéleményekben további szakértői bizonyítás elrendelésére alapot adó hiányosság, ellentmondás nem volt kimutatható. További bizonyítás elrendelésére önmagában az a tény, hogy a beavatkozó az egybehangzó szakvéleményeket továbbra is vitássá tette, nem adott okot.

A beavatkozó a Tny. 23. § (1) bekezdése és a Pp. 136/B. §-a sérelmét csupán állította, annak indokát azonban nem adta, ezért a Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálatát e körben mellőzte.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet - a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati eljárási költséget nem igényelt, ezért a Kúria e tárgyban a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján mellőzte a határozathozatalt.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján határozott.

Budapest, 2014. október 20.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

kúriai tisztviselő